

Annex 2.

Suports documentals

ANGULO *de la* CIUDAD

El pueblo de Montjuich

POR más que habíamos oído hablar mucho, y también desde este lugar nos habíamos referido alguna vez al pueblo que ha ido surgiendo entre las ruinas del histórico castillo de Montjuich, hasta hace pocos días no se nos había ofrecido la oportunidad de trabar contacto directo con aquellas viviendas y aquellas gentes.

Y no puede negarse que el viejo recinto castrense ha cobrado un insólito tipismo evocador de lejanas imágenes. Realmente, aquello es un verdadero pueblo, y las gentes que en él moran hasta nos parecieron simpáticas y satisfechas, sobre todo la chiquillería que allí abunda a sus anchas y se muestra muy asequible al visitante forastero.

Todo esto nos lleva a ratificarnos en nuestra primitiva opinión, o sea que aquello plantea a la ciudad un problema de orden predominantemente espiritual y moral que no nos puede dejar indiferentes. Hemos dado acogida a aquellas pobres gentes venidas de lejanas tierras, dejándoles que con laboriosidad e ingenio construyesen unas viviendas con las cuales parece que se sienten felices. Claro que lo mejor sería que no se hubiese producido esta inmigración en masa, y que en su propio país hubiesen encontrado medios de vida para subsistir, pero ya que nos hallamos ante un hecho consumado, difícil de dejar sin efecto, nuestro parecer es que la obligación ciudadana y cristiana no se detiene en un plano puramente material con riesgos de convertirse en materialista.

Se nos antoja que en el terreno espiritual hay mucho que hacer allí y que la Gerona cristiana y culta tiene en aquella zona un campo muy ancho para ejercer la caridad no tanto sobre los cuerpos como sobre los espíritus.

Una excesiva dejación en este orden de cosas sería como dar a aquellas gentes una acogida a medias. El ideal consiste en poderles comunicar en la medida de lo posible todo lo bueno, todo lo noble y lo alto que hay en nuestra alma, tanto más cuanto la impresión que uno saca al visitar aquellos parajes es que no hay que enfrentarse con gente demasiado huidiza.

G E R O N

Text 1. Notícia que porta per nom El pueblo de Montjuïc, *Los Sitios de Gerona*, 14/02/1950. Recuperada de www.pandora.girona.cat.

La vivienda y la emigración interior

HACE varios días, manifestamos nuestra extrañeza ante el fenómeno de que creciendo tan escasamente Gerona en lo que respecta al número de sus habitantes, exista bastante acentuado el problema de la vivienda.

Y sin embargo, nos decía un interlocutor, el problema está a la vista y reclama una solución; no hay más que mirar a

Montjuich y a las barracas instaladas en el lecho del Ter y otros muchos lugares: todas esas gentes deberían tener una morada decen-

te en la ciudad. Mas aquí ocurre preguntar: ¿Con esa soluciónaríamos el problema en su aspecto más apremiante? Mucho nos tememos que no.

Supongamos que por obra de un golpe de generosidad casi milagroso y de una celeridad aun más inflagrosa en el papeleo que esas empresas provocan, en Gerona y en el término de medio año se logra poner los cimientos de los bloques de viviendas suficientes para albergar todas las familias que hoy viven en barracas. ¿Qué pasará? Pues, sencillamente, lo que ocurrirá será que en el mismo día de la primera piedra saldrán de la ciudad una infinidad de cartas a los parientes, amigos y vecinos de los que aquí sentaron sus reales, notificándoles la grata nueva y diciéndoles que ya les avisarán para cuando la barraca quede libre y puedan venir a ocuparla. Y así, no es imposible que si desalojamos cien barracas, nos lleguen aquí gentes para ocupar doscientas., con lo cual salta a la vista que por este lado, el problema de la vivienda se nos presenta insoluble por cuanto va emparejado con otro mucho más complejo y todavía más abandonado, que es el de la emigración interior. Mientras esta emigración se produzca a caño libre y sin control de ninguna clase, ciudades como la nuestra se hallarán enredadas en una sarta de problemas sociales, morales y económicos que ellas no han creado ni, por otra parte, tampoco pueden eludir.

C E R I O N

I VOSTE? TAMBE PORTA BUFANDA?

Estava estintolat a la paret. Davant seu, els amics jugaven i corrien, cridaven i reien... Ell somreia tímidament, amb un rictus que quasi era un plor, amb una enyorança a la cara que feria el cor més insensible, amb una passivitat que immobilitzava les ànsies més fermes. El nen era paralític.

Hom es pregunta: ¿Per què uns tant i altres tan poc? ¿Per què ell resta immòbil, quan hi ha atletes que poden córrer fins a defallir? ¿Per què mentre uns disfruten i fins i tot abusen de la vida, ell està sol, trist, molt sol?

El mirem i remirem... darrera seu, com a fons perenne de totes les coses giro-nines, com a testimoni immòbil del bo i dolent de la seva terra, la Catedral.

Darrera unes cases, hi adivinem la Rambla, amb les coloraines dels noiets i noietaes que, amunt i avall, es creuen pilons de vegades, en poca estona. Amb l'exhibicionisme de gallards "bufandistes" i amb el presumir de noies ben vestides.

Ens posem tristos, ens indignem en pensar com podem perdre les valuoses hores de la nostra joventut en l'estúpid vaivé de la Rambla, bo i contemplant i essent contemplats, presumint, parlant de l'altre sexe i de futbol, portant envoltades al coll quilomètriques bufandes, vestint jerseis vistosos i caçadores de cuïro, mentre allí dalt, a Montjuïc, hi ha un nen a qui no sols se li han negat les mínimes comoditats, sinó que se li regateja, fins i tot, el nostre pa de cada dia; un pa que per justícia li pertoca, i que tots nosaltres li robem en oblidar-lo; en vanagloriar-nos d'inquietuds i d'afanys culturals mentre ens gastem mils de pessetes en peces de vestir, que sols ens han de servir per a presumir, per a comportar-nos com a veritaders "hijos de papá" i convertir-nos en sers despreciables i vulgars.

Es indigne que malgastem les nostres comes, anant en una petita motoreta, quan per aquell nin serien com un respir de vida i significarien retornar-li l'alegria, inspirant-li una il·lusió que fa molt que fou trepitjada per les seves cresses.

Quan pel carrer, en trobar un noi andalús, li critiquem la falta d'una educació que nosaltres som els responsables que no tingui, o després de mirar-lo despectivament li atribuïm el qualificatiu de "xarnego", no pensem on ha estat criat, ni on viu, ni com és el món i la família que l'envolta. No anem mai a Montjuïc, no entrem a la seva casa, mancada de llum i d'aigua, de mobles i amb obertures a les parets.

No volem conèixer la família que l'educa, ni la seva lluita per a sobreviure. No intentem de comprendre la seva desconfiança, la seva temença de tots i de tot.

No pensem per què està mancat de sentiments i pobre de cultura. No! a nosaltres no ens importa. Ens embrutariem els peus amb el fang de Montjuïc si hi anéssim, i això sí que no pot ésser ja que les nostres sabates no estan prepa-

rades per a pujar-hi, sols ho estan per a anar a la Rambla, a passejar i oblidar totes aquestes coses tan desagradables que no són ni "in" ni "pop" i, per tant, no està de moda parlar-ne. Val més escoltar un disc de "soul" interpretat per algun negre americà de veu ronca, i llegir un llibre de Marcuse, parlar del Vietnam i dels horrors de Biafra... ¡ah!, i sobretot no perdre's cap festival de Cançó ni de Folk; no ens perdonariem mai de no haver pogut escoltar tot allò que canten aquells "rascaguitarres", que ens expliquen que hi ha gent que passa gana i que també n'hi ha que pateix... i tantes altres coses que fan que prenguem "consciència social". Tot això queda molt bé; hom s'entusiasma en veure que els joves d'avui ens preocupem pels altres.

Malauradament les paraules se les emporta el vent i totes les llances que es trenquin en bé dels pobles i les persones subdesenvolupades, no serviran per a res. El nostre món viu de fets i de realitats i els joves estem defraudant la societat, amb moltes paraules, amb moltes inquietuds culturals, amb moltes crítiques cap a una generació que no és pitjor que nosaltres.

La situació en què es troben els subdesenvolupats, requereix, més que paraules i frases boniques, persones que lliurin el seu afany, que donin llur capacitat a una labor callada i penosa, sense honors ni agraïments, a un treball dolorós i ple d'incomprensions... un treball que ajudarà, però, a contribuir a la integració, a la fusió de dos mons que, avui, encara estan molt distanciat.

Fem un examen de consciència, contemplem-nos en el mirall de la nostra ànima, cridem fins a fer-nos despertar els sentiments més sincers. Després d'això, si encara ens queda dignitat, rebelem-nos contra una injustícia de la qual en som part beneficiada. Sacrifiquem el nostre interès material i posem el nostre sacrifici a favor dels que més ho necessiten.

Estem completament segurs que ningú no es vendrà la bufanda a conseqüència d'aquest escrit i que ningú no deixarà d'anar a la Rambla per aquesta mateixa raó. Tot i així gosariem demanar una cosa, una solament, i és que si algú pot fer-ho, que vagi a Montjuïc. Allí descobrirà tot allò que no hagi pogut descobrir en aquestes ratlles; allí, la imatge del nen amb cresses, en mig d'unes barbaques blanques, potser farà que senti una mica de llàstima, i inclús pot arribar a ensenyar-li el que, amb una guitarra a les mans, resulta tan fàcil de predicar.

fotografies de
CARLES BERNÚS

text de
CURBET HEREU

TOT BAIXANT DE MONTJUÏC

A la pàgina anterior. **Text 3.** Article que porta per nom I voste? Tambe porta bufanda?, *Presència*, 22/03/1969.

A propuesta de la Comisión Informativa de Obras, discutido el asunto, por unanimidad, es acordado: Solicitar del Ministerio de Hacienda (Dirección General del Patrimonio Nacional) la cesión gratuita a favor del Ayuntamiento de Gerona, de unos terrenos sitios en la Montaña de Montjuich de superficie 19 Ha. 91 a. Y 20 ca. pertenecientes al Ramo de Guerra... Los citados terrenos pertenecientes al Ramo de Guerra forman parte de la zona del Castillo de Montjuich son en su mayor parte terrenos eriales y de pastos, siendo una parte ocupada por el Castillo de Montjuich en una superficie de 51.680 metros cuadrados. Existen también en su interior otras edificaciones en ruinas, fortín, muro de tiro y fortín avanzadilla norte, también en ruinas... La citada petición se funda en la necesidad de ampliar el Parque de Montjuich y demás instalaciones que procedan.

Text 4. Manual d'Acords del Ple de l'Ajuntament del 3/02/1961. Extret de LLORENTE, R. (2007): 34 – 35.

Significar al General Director Gerente de la Junta Central de Acuertelamiento, en contestación a la oferta formulada sobre venta del Castillo de Montjuich y terrenos anexos al Ayuntamiento, por el precio de 3.670.000 pesetas, que en la actualidad y en atención al desarrollo general de las actividades y servicios municipales, no interesa a la Corporación la compra de los indicados bienes por el valor ofrecido.

Text 5. Ple de l'Ajuntament del 9/07/1965. Extret de LLORENTE, R. (2007): 35.

GERONA CAPITAL

EL AYUNTAMIENTO DE GERONA TENIA RAZON

El Tribunal Supremo reconoce la legalidad de la venta de unos terrenos municipales a los promotores del Parque de Montjuich Y revoca la sentencia anterior de la Audiencia de Barcelona SOBRE ESTA CUESTION NO PODRA VOLVER A INSTARSE

Montjuich, ha sido tema polémico, durante los últimos años, en Gerona. Si anteriormente no lo fue, se debía a que nadie se había interesado por aquel sector de la ciudad. Habían surgido, en el interior de las ruinas del castillo, y en la falda del monte una serie de chabolas, como testimonio de una realidad social, que no se ocultaba a ningún gerundense. De pronto una iniciativa priva-

cionada a la ciudad, aunque, en ciertos aspectos es evidente que ha retrasado el desarrollo y crecimiento de uno de los sectores con mayor porvenir urbanístico. El fallo se escribe así: "Debemos revocar y revocamos, dicha sentencia en todos sus extremos (se refiere a la sentencia de Barcelona) y declarar, como declaramos la inadmisibilidad del recurso contencioso-administrativo instado a nombre del señor don Ignacio Bosch".

A partir de este momento y por ser fallo del Tribunal Supremo,

el ministerio del Ejército, por la elemental razón de que no dispone de fondos para una adquisición de este volumen e importancia.

LA RAZON PARA EL AYUNTAMIENTO

Con ocasión de la nota que el Colegio de Arquitectos dio a la luz en la segunda quincena de agosto del presente año, el Ayuntamiento de nuestra ciudad remitió a los periódicos barceloneses que la habían recogido, otra que

la cesión gratuita de veinte hectáreas por parte del Ministerio del Ejército".

Los terrenos militares de la zona de Montjuich, con su Castillo, no fueron nunca objeto de oferta de cesión gratuita. El Ministerio del Ejército los enajenó mediante subasta pública y en los términos previstos por la Ley del Patrimonio del Estado".

En lo referente a la venta de una finca municipal, que según el Colegio de Arquitectos estaba destinada a Parque Público, cabe reproducir lo actualizado, hace tres

Text 6. Article publicat a *Los Sitios de Gerona*, 02/12/1971. Recuperada de www.pandora.girona.cat.

DECRETO DE 22 DE ABRIL DE 1949 SOBRE PROTECCIÓN DE LOS CASTILLOS ESPAÑOLES

(B.O.E. núm. 125, de 5 de mayo de 1949)

Una de las notas que dan mayor belleza y poesía a los paisajes de España es la existencia de ruinas de castillos en muchos de sus puntos culminantes, todas las cuales, aparte de su extraordinario valor pintoresco, son evocación de la historia de nuestra Patria en sus épocas más gloriosas, y su prestigio se enriquece con las leyendas que en su torno ha tejido la fantasía popular.

Cualquiera, pues, que sea su estado de ruina, deben ser objeto de la solicitud del nuevo Estado, tan celoso en la defensa de los valores espirituales de nuestra raza.

Desgraciadamente, estos venerables vestigios del pasado están sujetos a un proceso de descomposición. Desmantelados y sin uso casi todos ellos, han venido a convertirse en canteras cuya utilización constante apresura los derrumbamientos, habiendo desaparecido totalmente algunos de los más bellos. Imposible es, salvo en casos excepcionales, no solamente su reconstrucción, sino aun las obras de mero sostenimiento; pero es preciso, cuando menos, evitar, los abusos que aceleren su ruina.

En vista de lo cual, a propuesta del *Ministro de Educación Nacional*, y previa deliberación del Consejo de Ministros,

DISPONGO:

Artículo 1.0 Todos los castillos de España, cualquiera que sea su estado de ruina, quedan bajo la protección del Estado, que impedirá toda intervención que altere su carácter o pueda provocar su derrumbamiento.

Artículo 2.0 Los Ayuntamientos en cuyo término municipal se conserven estos edificios son responsables de todo daño que pudiera sobrevenirles.

Artículo 3.0 Para atender a la vigilancia y conservación de los castillos españoles se designará un Arquitecto Conservador, con las mismas atribuciones y categoría de los actuales *Arquitectos de Zona del Patrimonio Artístico Nacional*.

Artículo 4.0 La *Dirección General de Bellas Artes*, por medio de sus organismos técnicos, procederá a redactar un inventario documental y gráfico, lo más detallado posible, de los castillos existentes en España.

Así lo dispongo por el presente Decreto, dado en Madrid a veintidós de abril de mil novecientos cuarenta y nueve.

Francisco Franco
El Ministro de Educación Nacional,
José Ibáñez Martín

Text 7. Llei Decret sobre a protecció dels castells espanyols. Recuperat de: <http://www.jcyl.es/web/jcyl/PatrimonioCultural/es/Plantilla100DetalleFeed/1284180255460/Normativa/1284220172433/Redaccion>

A la pàgina següent. **Text 8.** Fitxa del castell de Montjuïc al Catàleg del Patrimoni Històric-Artístic de l'Ajuntament de Girona. Extret de www.girona.cat

Castell de Montjuïc

G-21

LOCALITZACIÓ:

Rd. Fort Roig

BARRI:

Montjuïc

ANY O ÈPOCA:

1653

AUTOR:

PROPIETAT:

Ajuntament de Girona

REFERÈNCIA CADASTRAL:

61925/01

DESCRIPCIÓ URBANÍSTICA :

RÈGIM DEL SÒL :

S.U. / 6 i 3b

PLANEJAMENT:

P.G.O.U. / U.A. 7 Montjuïc I

REGIM D'USOS:

-

EDIFICABILITAT:

1 m2/m2

PROTECCIÓ:

Pre-catàleg / Fitxa patrimoni núm. 366 /
BCIN d.a. Llei 9/93 del P.C.C.

DESCRIPCIÓ GENERAL:

Fortificació.

TIPOLOGIA:

-

ESTRUCTURA:

Murs de maçoneria, carreus i maó.

COBERTA:

-

ÚS ACTUAL:

Abandonat.

ESTAT CONSERVACIÓ:

Dolent.

DESCRIPCIÓ ESPECÍFICA:

La seva planta és d'estructura quadrada, de 160 X 160 m., quedant fortament defensat per quatre baluards a les cantonades. A l'exterior dels costats est i nord hi havia parapets, terraplens, fossats i camins coberts. Al sud, de cara a la ciutat, s'obre la porta neoclàssica. Als murs laterals queden encara algunes dependències cobertes amb volta. A l'interior hi havia diverses construccions, quarters i la casa del governador. Una d'elles està encara dempeus.

Durant l'Edat Mitjana existia un cementiri jueu en aquest turó, que rebia el nom de Barrufa. Al 1653 Felip IV hi feu construir el castell per defensar la ciutat, donada la seva situació estratègica. Va tenir importància durant totes les guerres franceses i fou l'objectiu principal per tal d'entrar a la ciutat. El 1675, en les guerres amb Lluís XIV, Montjuïc va ser pres pel mariscal Schömburg, que més tard es retirà. Novament fou ocupat pels francesos l'11 d'agost de 1809, i fou inutilitzat al final de la guerra, el 10 de març de 1814. L'any 1946 s'hi van construir les primeres barraques. L'any 1967 n'hi havia 315 amb 2010 habitants. Quan l'any 1969 es va vendre la muntanya a un grup urbanitzador privat, aquests van ser traslladats als "albergues" provisionals de Sant Gregori.

VALORACIÓ:

De la seva descripció es veu clarament que té un gran valor històric i que està arrelat en la memòria de la ciutat. Donat el seu emplaçament privilegiat també té un interès paisatgístic. No es pot deslligar de les altres fortificacions de la muntanya, les torres de St. Lluís, St. Joan i Sutxet.

:: METRÒPOLI > GIRONA | 11-02-2007

Els Amics del Castell de Montjuïc es constitueixen en associació

> «Tots ens hem anat inserint a Catalunya i estímem aquesta terra d'acollida». A la imatge, una instantània de la trobada celebrada a Montjuïc el 2005 FOTO: LLORENTE

Text 9. Notícia publicada al diari digital eldimoni.com . 11/02/2007

Notícies de Girona

ERC-MES demana que es desencalli el pla d'usos del castell de Montjuïc

Ddg | 02.03.2018 | 00:44

El grup municipal d'**ERC-MES a l'Ajuntament de Girona** ha demanat que es desencalli el pla d'usos del **Castell de Montjuïc**. La portaveu de la coalició, Maria Mercè Roca, ha explicat que «fa anys que els veïns i veïnes esperen que es clarifiqui què s'hi pot fer i què no, al castell, i qui i com pot utilitzar-ne els espais».

La regidora ha exposat que «hem preguntat diverses vegades al govern de la ciutat sobre aquesta qüestió, i sempre se'ns respon que és molt complicat i que hi estan treballant». Per això, creu que **no s'ha de deixar morir aquest tema per «desídia»**.

Text 10. Notícia publicada al *Diari de Girona*, 02/03/2018.

Girona presenta el projecte que pretén donar vida al castell de Montjuïc

S'adequaran els camins d'accés i es condicionarà la zona al voltant de la cisterna, el fossar i el pati d'armes perquè esdevingui un espai veïnal, un punt cultural i de trobada a l'aire lliure

Ddg | 19.01.2019 | 01:34

Text 11. Notícia publicada al *Diari de Girona*, 10/01/2019.

NOTÍCIES I COMUNICATS

18/01/2019

L'Ajuntament de Girona presenta el projecte de renaturalització del castell de Montjuïc

S'adequaran els camins d'accés i es condicionarà la zona al voltant de la cisterna, el fossar i el pati d'armes perquè esdevingui un espai per al barri, un punt cultural i de trobada a l'aire lliure.

Text 12. Notícia publicada a l'apartat *Notícies i Comunicats* de www.girona.cat

ACN > ECONOMIA

Girona invertirà més de 100.000 euros per posar en valor el castell de Montjuïc i fer-hi un espai escènic a l'aire lliure

L'Ajuntament vol convertir-lo en un punt cultural per al barri

Text 13. Notícia publicada al diari digital www.vilaweb.cat

Inici > Infraestructures a Girona > Girona millorarà els voltats del Castell de Montjuïc invertint-hi més de 10.000 €

Girona Infraestructures a Girona

Girona millorarà els voltats del Castell de Montjuïc invertint-hi més de 10.000 €

L'Ajuntament vol convertir-lo en un punt cultural per al barri

Per ACN - 19 de gener de 2019

👁 177 🗨 0

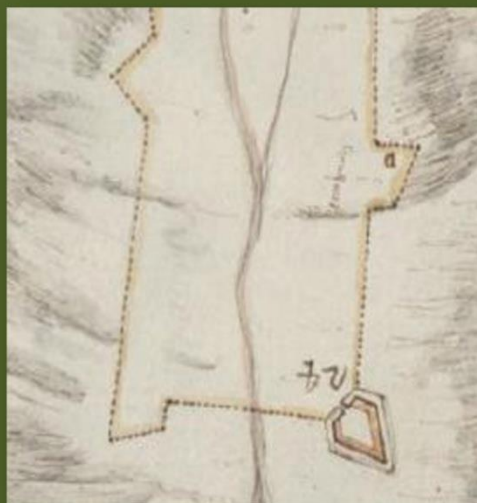
Text 14. Notícia publicada al diari digital www.lacitutat.cat

EL CASTELL DE MONTJUÏC o FORT ROUGE

Ens trobem al capdamunt de la muntanya anomenada *Barrufa*, on antigament s'hi trobava un cementiri jueu i, actualment, és la ubicació del Castell de Montjuïc (anomenat pels francesos *Fort Rouge*). El rei Felip IV "El Gran" (1605 – 1665) mana construir el castell de Montjuïc després de la victòria dels gironins davant el setge realitzat per l'exèrcit francès el 12 de juliol del 1653. Gràcies als escrits que hem conservat, sabem que aquest primer castell no era el que ens trobem actualment; estava fet de feixina i terra i no se'n conserva res.

Nos encontramos a la cima de la montaña llamada Barrufa, donde antiguamente se encontraba un cementerio judío y, actualmente, es la ubicación del Castillo de Montjuïc (llamado Fort Rouge por los franceses). El rey Felipe IV "El Grande" (1605 – 1665) manda construir el castillo de Montjuïc después de la victoria de los gerundenses ante el sitio realizado por el ejército francés el 12 de julio del 1653. Gracias a los escritos conservados, sabemos que este primer castillo no era el que encontramos actualmente; estaba hecho de "feixina" i tierra y no se conserva nada.

Degut a la pèrdua del Fortí de Bellaguarda per part de l'exèrcit espanyol el juliol del 1675, el qual controlava la frontera, es decideix reforçar la precària fortificació començant amb la construcció d'un baluard. Un any després, per por de que un sol baluard no sigui suficient davant d'un atac, es decideix ampliar el perímetre. En el mapa podem veure com s'ha acabat la construcció del baluard de Saint Germain (a la vostra dreta) i es comencen a perfilar els nous murs.

Debido a la pérdida del Fortín de Bellaguarda por parte del ejército español el julio de 1675, el cual controlaba la frontera, se decide reforzar la precaria fortificación empezando con la construcción de un baluarte. Un año más tarde, por miedo a que este no resista un ataque, se decide ampliar el perímetro del castillo. En el mapa podemos observar como se ha terminado la construcción del baluarte de Saint Germain (a su derecha) y como se empiezan a perfilar los nuevos muros.

Finalment l'any 1677 es va acabar de construir el castell en la seva forma actual.

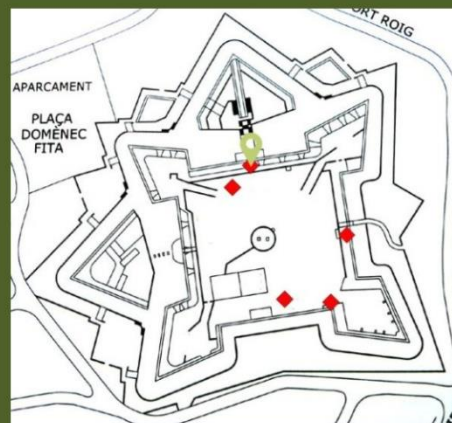
Finalmente el año 1677 se terminó de construir el castillo en su forma actual.

Llegenda / Leyenda

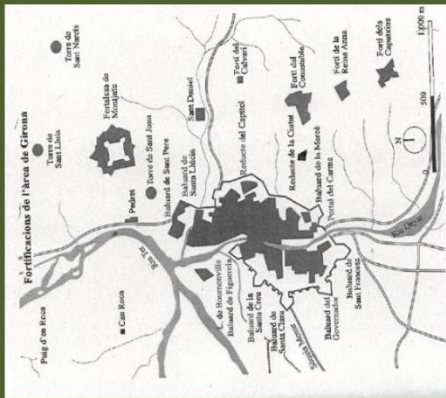
◆ Localització d'altres panells / Localización de los otros paneles

Vostè es troba aquí / Usted se encuentra aquí

CARACTERÍSTIQUES I ELEMENTS DEFENSIVUS DEL CASTELL DE MONTJUÏC

■ Els baluards són reductes que es projecten cap a l'exterior de la fortalesa situats als quatre extrems d'aquesta. Servien com a punt fort de defensa en cas d'assalt de tropes enemigues.

■ Los baluartes son reductos que se proyectan hacia el exterior de la fortaleza situados a los cuatro extremos de esta. Se utilizaban como punto fuerte de defensa en caso de asalto.

■ La caponera servia per a defensar el fossat i a més, s'utilitzava de passadís per tal d'unir els revellins amb les muralles.

■ La caponera se usaba para la defensa del fosado y, además, era utilizada como pasadizo para unir los revellines con las murallas.

Per tal de controlar d'una manera més eficaç els voltants de Girona, es varen construir quatre torres al voltant del castell de Montjuïc. La construcció de la torre de Sant Joan al 1676 va reforçar la comunicació entre el castell i la ciutat fins el 1809. El 1812, les tropes franceses construïren la Torre Suchet, present encara a dia d'avui.

Para controlar de un modo más eficaz las cercanías de Gerona, se construyeron cuatro torres a las cercanías del castillo de Montjuïc. La construcción de la torre de San Joan el 1676 reforzó la comunicación entre el castillo i la ciudad hasta el 1809. El 1812, las tropas francesas construyen la Torre Suchet, presente todavía hoy.

■ El fossat envolta la fortificació i servia com a barrera defensiva en cas d'assalt de tropes enemigues. A causa d'aquest, la porta principal era un pont llevadís; en conservar les marques a les cantonades de la porta.

■ El fosado envuelve la fortificación y era utilizado como barrera defensiva en caso de asalto enemigo. A causa de este, la puerta principal era un puente levadizo; conservamos las marcas en las esquinas de la puerta.

■ Els revellins són fortificacions triangulars situades enfront de la fortificació, generalment davant del fossat; D'aquesta manera es dividia la força enemiga i permetia obrir un foc creuat que protegia tots els angles. En aquests no es va fortificar la part posterior de manera que, en cas de ser pres per enemics, es podia atacar des de la mateixa fortificació.

■ Los revellines son fortificaciones triangulares colocadas delante de la fortificación, generalmente enfrente del fosado; De este modo se dividia la fuerza enemiga y permitia abrir un fuego cruzado que protegia todos los ángulos. En estos no se fortificó la parte trasera de modo que, en caso de pasar a manos enemigas, se podía atacar des de la misma fortificación.

SETGE DEL 1809

La victòria de Girona davant les tropes napoleòniques del setge produït el 1808, va propiciar la creença que era possible la victòria sobre les tropes franceses. El 5 de maig del 1809 però, el general Verdier comandant de les tropes napoleòniques comença el setge a la ciutat, atacant primerament el castell i les torres defensives.

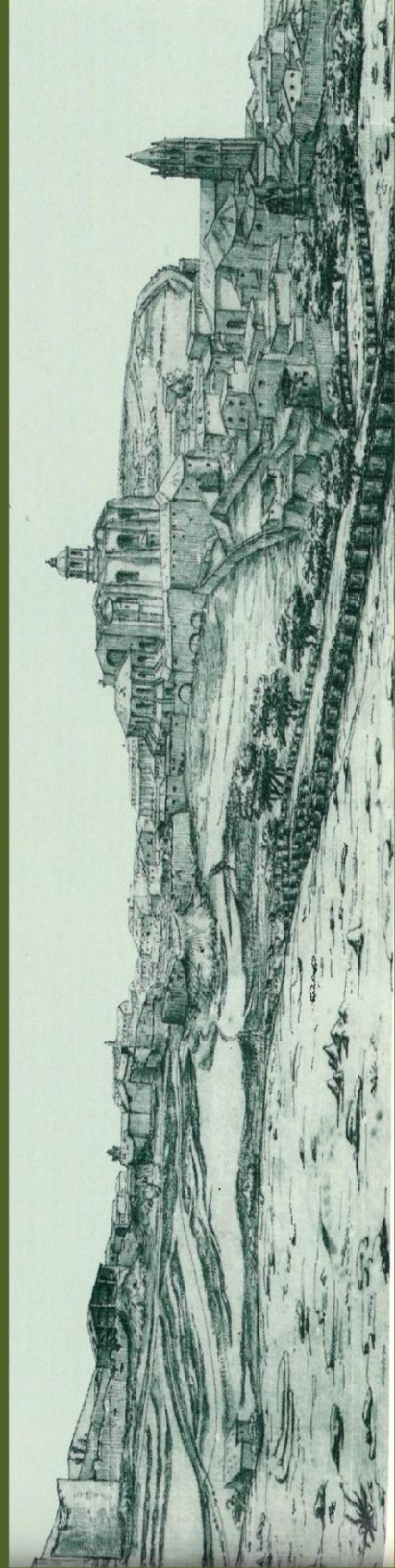
La victoria de Gerona ante las tropas napoleónicas del sitio producido el 1808, propició la creencia de que la victoria sobre las tropas francesas era posible. El 5 de mayo pero, el general Verdier comandante de las tropas napoleónicas empieza el sitio a la ciudad, atacando en primer lugar el castillo y sus torres defensivas.

A causa de l'ofensiva de Verdier, el 19 de juny la torre de Sant Lluís (l'avantçada del castell) és abandonada pels gironins; El mateix succeeix amb la torre de Sant Narcís i la de Sant Daniel. A causa d'un descuit, la torre de Sant Joan esclata el 8 de juliol, la qual va suposar una pèrdua molt important ja que assegurava la comunicació entre la ciutat i la fortalesa. A partir d'aquell dia, més de 2.400 soldats francesos comencen l'ofensiva al castell, apoderant-se d'un dels revellins. Finalment, l'11 d'agost la fortalesa decideix abandonar-lo, lliurant així el control del castell de Montjuïc a les tropes napoleòniques.

A causa de la ofensiva de Verdier, el 18 de junio la torre de Sant Lluís (la avanzada del castillo) es abandonada por los gerundenses; Lo mismo sucede con la torre de Sant Narcís y la de Sant Daniel. Por un descuido, la torre de Sant Joan estalla el 8 de julio, la cual supuso una pérdida muy importante ya que aseguraba la comunicación entre la ciudad y la fortaleza. A partir de aquel día, más de 2.400 soldados franceses empiezan la ofensiva al castillo, apoderándose de uno de sus revellines. Finalmente, el 11 de agosto la defensa del castillo decide abandonarlo, cediendo así el control de la fortaleza de Montjuïc a las tropas napoleónicas.

Amb el control del castell, el 19 de setembre comença la ofensiva a les muralles, obrint bretxes a Torre Gironella, a la Muralla de Santa Lúcia i al Portal de Sant Cristòfol. Aquell dia Girona va aguantar l'ofensiva (El Gran Dia de Girona). Finalment es va enfortir el setge a la ciutat i l'11 de desembre les tropes gironines capitulaven davant les franceses.

Con el control del castillo, el 19 de septiembre comienza la ofensiva a las murallas, abriendo brechas en Torre Gironella, la muralla de Santa Lúcia y el Portal de Sant Cristófol. Aquel día Gerona aguantó la ofensiva (El Gran Día de Gerona). Finalmente, se endureció el sitio a la ciudad y el 11 de diciembre, las tropas gerundenses capitulaban delante las francesas.

CARÀCTER MILITAR

El 14 de desembre del 1710, en plena Guerra de Successió (1705 – 1714), un exèrcit francès de 18.000 homes dirigits pel duc de Noailles posen setge a Girona. Les tropes franceses van instal·lar les bateries als voltants de la fortalesa i, després de continuats atacs, el 29 de desembre capitulava el castell de Montjuïc. La ciutat va capitular el 14 de gener.

El 14 de diciembre de 1710, en plena Guerra de Sucesión (1705 – 1714), un ejército francés de 18.000 hombres dirigidos por el duque de Noailles, instalan sitio a Gerona. Las tropas francesas pusieron las baterías a lo ancho de la fortaleza y, después de continuos ataques, el 29 de diciembre capitulaba el castillo de Montjuïc. La ciudad lo hizo el 14 de enero.

A principis del 1900 i fins els anys 50, el castell de Montjuïc va ser utilitzat com a base d'entrenaments per aquells soldats que feien el servei militar a Girona.

A principios del 1900 y hasta mediados del 50, el castillo de Montjuïc fue utilizado como base de entrenamientos para aquellos soldados que hacían el servicio militar en Gerona.

El castell de Montjuïc sempre ha estat focus de conflictes bèl·lics. Aquests, han propiciat la imaginació d'alguns ciutadans amb passió històrica, com és l'Associació Miquelets de Girona, els quals realitzen recreacions històriques per tot Girona i dins el castell de Montjuïc.

El castillo de Montjuïc siempre ha estado al centro de conflictos bélicos. Estos, han propiciado la imaginación de algunos ciudadanos con pasión histórica, como es la Asociación Miquelets de Gerona, los cuales realizan recreaciones históricas a lo ancho de Gerona y dentro del castillo de Montjuïc.

Llegenda / Leyenda

◆ Localització d'altres plafons / Localización de los otros plafones.

Vostè es troba aquí / Usted se encuentra aquí.

BARRAQUES / CHOZAS A MONTJUÏC

La situació d'aquelles poblacions que depenien de l'agricultura, com eren Andalusia i Extremadura principalment, després dels anys 1936 – 1939 era de penúria, un fet que va obligar a emigrar a moltes famílies. Es calcula que, entre 1951 – 1970, més de 4.500.000 ciutadans espanyols van haver d'emigrar. Catalunya però, es trobava en un procés de ràpida industrialització, convertint-se així en focus d'aquelles famílies d'emigrants. Tot i que sí que se'ls ofería feina més ben retribuïda que en el seu lloc d'origen, no se'ls ofería cap accés a l'habitatge. D'aquesta manera van començar a instal·lar-se al castell de Montjuïc, construint les seves pròpies barraques. S'ha de tenir present que no disposaven d'electricitat ni d'aigua corrent; havien de baixar fins a Sant Daniel a buscar-la, a més del llarg camí que separava Girona de Montjuïc. Així doncs, la situació de vida d'aquells emigrants va ser realment dura.

La situación de poblaciones que dependían de la agricultura, como eran Andalucía y Extremadura principalmente, después de los años 1936 – 1939 era de penuria, un hecho que obligó a emigrar a muchas familias. Se calcula que, entre 1951 – 1970, más de 4.500.000 ciudadanos españoles tuvieron que emigrar. Catalunya pero, vivía un proceso de rápida industrialización, convirtiéndose así en un foco para esas familias emigrantes. Es verdad que se les ofrecía trabajo, y más bien retribuido que en su lugar de origen, pero no se les proporcionó ningún acceso a la vivienda. De este modo empezaron a construir sus propias chozas. Es necesario tener presente que no disponían de electricidad ni de agua corriente; tenían que bajar hasta San Daniel a recogerla, además del largo trecho que separaba Gerona de Montjuïc. Así pues, la situación de vida de esos emigrantes fue realmente dura.

Llegenda / Leyenda

◆ Localització dels altres plafons / Localización de los otros plafones.

Vostè es troba aquí / Usted se encuentra aquí.

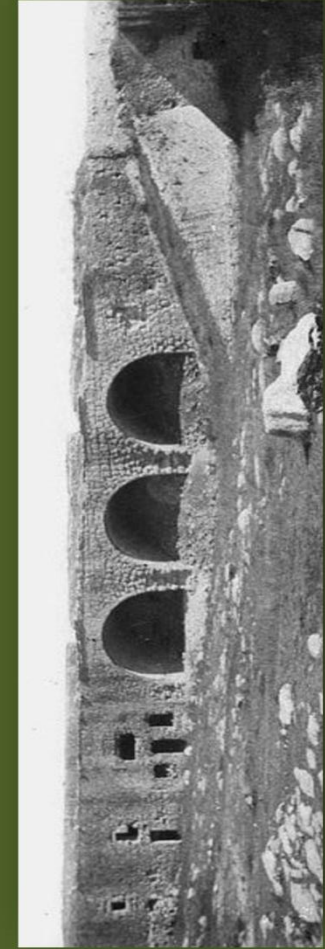
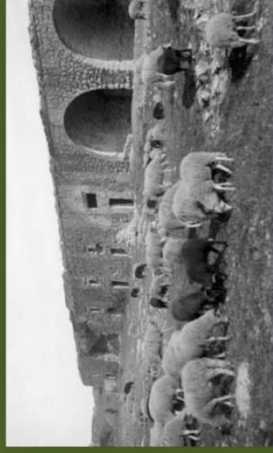
Tot i que va ser bombardejat el 1843 pel General Prim, l'aspecte actual del castell no és a causa d'aquest. La primera fotografia, presa l'any 1872, ens mostra com les voltes encara formaven part dels murs. La segona, realitzada l'any 1911, mostra com el castell ha estat utilitzat com a pedrera.

Aunque fue bombardeado el 1873 por el General Prim, el aspecto actual del castillo no es debido a este hecho. La primera fotografía, tomada el año 1872, nos muestra como los arcos todavía forman parte del muro. La segunda, realizada el año 1911, muestra como la fortificación ha sido utilizada como pedrera.

Els efectes meteorològics, la vegetació incontrolada i la falta de conservació del castell per part dels organismes responsables, el qual durant un temps va consistir en un ramat d'ovelles que es menjaven la gespa, ha causat grans desperfectes al castell, molt visibles actualment.

Los efectos meteorológicos, la vegetación incontrolada y la falta de conservación del castillo por parte de los organismos responsables, cuyo durante un tiempo consistió en un rebaño de ovejas que se comían el césped, ha causado grandes desperfectos en el castillo, muy visibles actualmente.

Llegenda / Leyenda

◆ Ubicació dels altres plafons
/ Ubicación de los otros plafones

Vostè es troba aquí / Usted se encuentra aquí.